

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Titkolt pillantások íve**

1. Titkolt pillantások íve

Homály Bálint

A szomszédos pad acélvázán átütött a fém hideg súrlódása. János-g534 nem nézett közvetlenül a tizenkettes számú hely felé, mégis pontosan érzékelte az idős asszony szaggatott lélegzetvétélét. A lány hirtelen küzdelme a wattmérővel kiszívta a maradék levegőt is a szektorból, de János lendkereke egyetlen ütemnyi szünet nélkül forgott tovább, hogy a háttérben észrevétlenül átvegyen valamennyit a szomszédos sorra nehezedő hálózati nyomásból.

Az őrszem-3 félelmében a gépterem fal melletti árnyékába húzódott; a túlterhelést jelző lámpa szaggatott vöröse fagyos, szikrázó visszfényt vetett a páncéljára. A kolónia szigorú rendjében a szektorok közötti áthidalás és szolidaritás súlyos bűnnek számított. János mégis egy finom, kimért mozdulattal, a hajtólánc éles csikordulásának fedezékében közelebb igazította a lábfejét a választóvonalhoz, némán felajánlva saját dinamójának rejtett tartalékait.

A nagymama azonnal észrevette a mozdulatot. Szikár arcára rögvést kiült a szabályok szülte merevség. Egyetlen éles, elutasító fejmozdulattal parancsolta vissza a férfit a saját sávjába, hiszen a legkisebb vétségért is teljes adagmegvonás járt.

Mégis, ahogy a lámpák villódzása egy pillanatra sötétbe borította a gépsort, az idős asszony tekintetében meglendült valami rég eltemetett melegség. A szigorú visszautasítás mögött ott rejtőzött az elfojtott hála néma szikrája, amely a kolónia vaskos szabályai között többet ért minden elfeledett mesénél.